

ind paa Lovforslaget's Enkeltheder, og jeg skal da først dvæle ved dets § 2, som indeholder Bestemmelse om de Indtægtskilder, som skulle tilflyde den paatænkte Understøttelseskasse. Jeg tror da srag at maatte gjøre den Bemærkning, at denne Understøttelseskasse ikke har Udfigt til at ville blive videre rig ved de Indtægter, som man har tænkt at lade tilflyde den. Overfor den store Opgave, som den har stillet sig, vil den ganske vist selv komme til at lide af forholdsviis Fattigdom; den vil blive ligesom et blodtomt Menneſte, der ikke har den tilbørlige Sundhed og Kraft til at kunne virke (A. H. Nielsen: Den har § 7.) Ja, § 7, som det ærede Medlem hentyder til — og som jeg siden skal komme til — viser jo netop, at de ærede Forslagsstillere selv have haat den samme Tanke, idet man jo deri har forudsat, at det Tidspunkt kunde indtræde, da Understøttelseskassen ikke engang vil være istand til midlertidig at opfylde sine Forpligtelser efter §§ 3 og 4, i hvilket Tilfælde den da efter § 7 skulde have det nødvendige Forskud af Kommunens Kasse. Deri ligger jo en Erkjendelse af, at de Midler, som man har søgt at tilføre Understøttelseskassen, ikke ville flyde saa rigelig, at man kan tænke paa at oprette en Reseruefond selv med de Bidrag, som den skal modtage fra Stat og Kommune. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa at opransse disse forskjellige Indtægtsposter men kun dvæle ved et Par Stykker af dem, og da navnlig ved den fjerde Post, som bestemmer, at Brændevinsafgiften skal tilflyde Understøttelseskassen. Det forekommer mig virkelig, at man ligesaa godt kunde sige, at Staten og Kommunen skulde bidrage det samme Beløb, som denne Afgifts Størrelse udgjør, thi efter de gjældende Bestemmelser, som ere citerede i Lovforslaget, tilflyder jo Brændevinsafgiften for Liden Kommunen og Staten. Der er virkelig ingen Grund til saaledes at tage en enkelt Indtægtspost fra Staten og Kommunen. Man kunde jo f. Ex. ligesaa godt tage Indtægten af Stempelpapir, forsaavidt angaar Ansøgninger, eller en hvilkenſomhelst anden vilkaarlig valgt Indtægt ud af Statens og Kommunens Kasse og lægge den hen til Understøttelseskassen, thi den Sammenhæng, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne mente, at der var imellem Brændevinsafgiften og de Folk, som skulde nyde godt af Understøttelseskassen, kan ganske vist være tilstede, men, naar man alligevel tager netop disse Indtægter, som for Liden tilflyde Staten og Kommunen, og fører dem over til Understøttelseskassen, saa kan man jo ligesaa godt — da vi jo ikke i vort Statsbogholderi have noget Stufesystem, men derimod et Kasse-system — tage enhver anden Indtægtspost af samme Størrelse. Spillekort er jo f. Ex. ogsaa Noget, som bidrager til at ruinere den Klasse, hvorom der her er Tale, og man kunde jo alſaa ligesaa godt tage Stempelafgiften af Spillekort og

lægge den hen til Understøttelseskassen. Saaledes er der jo mangfoldige Ting, som man kunde tage; men hvad hjælper det? Man tager dem jo blot fra Staten og Kommunen, hvor de nu ere, og man kunde alſaa ligesaa godt tage det tilsvarende Beløb fra Staten og Kommunen, thi man maa jo stadig erindre, at det ikke er noget Stufesystem, men et Kasseystem, som Staten fører. Alſaa den Tanke, som de ærede Forslagsstillere have haat ved at opstille dette under Post 4, kan i og for sig være meget god, men den er ikke praktisk. Jeg skal ikke gaa videre ind paa den meget svævende Bestemmelse i § 2 under Nr. 5 om, at Indtægter af Legater, der ikke udrykkelig ere tillagte selve Fattigvæsenet, men ere ſkjænkede til Understøttelse af Husarme og Fattige i Almindelighed, skulle tilfalde Understøttelseskassen. Dette er virkelig et overordentlig vanskeligt Spørgsmaal, al den Stund der ved Legaternes Oprettelse jo ikke er tænkt paa den Forskjel, som der er imellem egentlige Fattige og de Fattige, som skulle nyde Godt af denne Understøttelseskasse. Smidlertid, dette kunde dog maaske lade sig gjøre; Stjønnet er jo henlagt til Indenrigsministeren, og man kan vel nok vente, at det Stjøn, som træffes derfra, i Reglen vil være reiferdigt, uagtet det jo vil blive meget besværligt altid at træffe det Retferdige. Ogsaa Post 6, som angaar Bidrag fra offentlige Stifelser og Hospitaler, hvis Fundatser enten allerede hjemle en Anvendelse paa denne Maade eller kunne gives en Udvidelse, der tilstøder en saadan, er overordentlig vag. I sproglig Henseende er denne Post heller ikke rigtig, thi man kan ikke sige, at en „Fundats kan gives en Udvidelse“. En Dativ kan ikke udtrykkes paa denne Maade; det vil min ærede Sidemand tilhøre (Kofod) eller ogsaa det Udvalg, som formentlig vil blive nedsat, kunne lære den ærede Ordfører. Men dernæst er det jo en egen Sag at give en Fundats, som engang er konfirmeret, en Udvidelse, og jeg tror heller ikke, at der fra denne Side vil tilflyde Kassen store Indtægter. Gaa vi dernæst over til Post 8, saa er det jo egentlig derfra, at Kassen vil komme til at hente sine Indtægter, men store ville disse dog heller ikke blive til. Denne Post angaar nemlig Bidrag fra Statskassen og fra Kommunen; 20 Ore pr. Individ fra Kommunen, hedder det, medens Statens Bidrag er ubegrænset, men de ærede Forslagsstillere have Intet imod ogsaa at begrænse Statens til 20 Ore. Nu er mit første Spørgsmaal, hvad er 20 Ore pr. Individ? Der staar ikke, om det er om Dagen, om Ugen, om Maaneden eller om Aaret eller pr. hvilke Individier, om det er 20 Ore pr. hver enkelt Indbygger i Kommunen, eller det kun gjælder de fattige. Efter det Foredrag, jeg hørte af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, tror jeg nok, at Meningen har været den, at det skulde være 20 Ore for hver Indbygger i Kommunen, men